

Våren är här

Nu är våren här, och i bröstet kvittrar en liten fågel. Man sätter på sig fjolårets sommarkläder som någon plötsligt lagt fram istället för långkalsongerna, och fryser följdaktligen häcken av sig i vanlig ordning, trots en värmande sol som smeker den nyklippta kaluften.

Ett visst lugn inträder både i hemmet och i naturen. Allting håller liksom andan ett tag, blinkar mot ljuset och undrar var det vanliga, jämngrå, fuktiga, välkända vädret som vi haft sedan förra midsommar tagit vägen.

Det brukar räcka ungefär en vecka, det här första vårlugnet. Sedan har omgivningen kommit ifatt, och alla mästen dyker upp.

Fönstren måste tvättas, huset måste målas om, golvet måste brytas upp, väggarna måste rivs ner, alla möbler ska ut på värpromenad och förråden ska städas.

Omgivningen slås av städdille, och blir oftast så hårt nedslagna att det bara är jag som orkar stå upprätt och därmed åker på grovstädningen.

Plötsligt blir mitt liv fyllt av förråd. Jag förstår inte hur vi haft råd med dem, och framförallt inte hur vi kan ha råd att ha så mycket i dem. Varje städvär känns det som om vi har för mycket råd med förråd. Efter en kort stund i mörkret förstår jag heller inte hur allting har fått plats därinne.

Grejer har en tendens att växa i storlek bara genom att man flyttar på dem från ett

hörn till ett annat. Trots detta ger jag mig varje vår i närkamp med förråden. Det betyder att jag med stora föresatser rumsterar om bland de nyligen inslängda pulkorna, för att förhoppningsvis hitta något som jag kan fylla två stora sopsäckar med. Det betyder också att jag efter tjugo minuter sitter på någon halvtrasig stol i ett hörn och läser i Kalle Anka från 1960, eller rotar lite nostalgiskt bland några champagnekorkar. Den ena är från studenten, den andra från när vi var på skolresa till Leningrad. Varje vår kommer de fram.

Min fru tycker att jag har samlarmani. Jag förstår det bara inte. Jag menar, bara för att mina läskedryckskapsyler fortfarande efter 20 år finns kvar i en liten burk längst in i garderoben, så behöver jag väl inte ha dille för det. Jag brukar påpeka att en vacker dag är de där kapsylerna mycket värda, eller också kanske barnen vill ha dem.

Och jag misstänker starkt att mitt gamla tefat från femtitalet antingen har ett högt värde, eller kan komma väl till pass för något barn eller barnbarn. Jag samlar inte, jag sparar grejer för att de kan vara bra att ha. Jag vet nämligen att senast en vecka efter att man slängt något som man inte behövt på 20 år, så behöver man just den grejen. Det är en regel som aldrig hört talas om undantag.

Dessutom tror jag att barnen vill ha en hel del. Gamla grammofoner till exempel. Jag har helt enkelt inte hjärta att slänga

Anders Arhammar

något som jag spelade mina första Beatles - skivor på.

Jag har inte heller hjärta att slänga mina National Geographic från 60 - talet, eller vinetiketterna från förr som var så svåra att få loss. Där har vi något som verkligen är åtråvärt.

Åtminstone för mig.

Barnen är förstående. De sparar på lite av varje. Snäckor, juicepaket, bokmärken och luktsuddisar. Yngste pojken sparar på pengar, med fördel andras pengar.

Så de tomma sopsäckarna förblir tomma, åtminstone till frun kommer in för att se hur långt jag kommit. Då slänger jag snabbt ner den trebenta stolen, och en låda som det står bra-att-ha grejer på. Sedan slänger jag nonchalant fram en låda som brukar ligga strax innanför dörren, för alla eventualiteters skull. Den innehåller ett femtital tändsticksaskar som sparats av något dumt skäl.

Då får frun något nostalgiskt i blicken, glömmer bort att slänga fler grejer, går ut ur förrådet och säger att jag kan väl bära ner sopsäckarna till grovinsamlingen.

Så det gör jag. Fast först skär jag loss botten på säckarna. På det sättet blir de inte så tunga att bära, och jag kan dessutom vara säker på att den trebenta stolen finns kvar till nästa års vår, då jag glömt vad som stod i 60-talets Kalle Ankor och hur korken från Leningrad såg ut.

Reumatikerförbundets styrelse

Ordförande

Lena Öhrsvik Borgholm

1:e vice ordförande

David Magnusson Offerdal

2:e vice ordförande

Anne Carlsson Skattkärr

Ledamöter

Bo Ringertz Lidingö
Christina Stenström Solna
Kurt Jörgensen DalsRostock
Mona Korthis-Nordén Staffanstorp
Sara Hjalmarsson Linköping
Bo Jonsson Hågersten

Ersättare

Doris Jonsson Bjurholm
Bertil Eklund Långshyttan
Susanne Ahlqvist Enköping
Margareta Börjegård Stockholm

Förbundssekreterare

Elsemarie Bjellqvist

Revisorer

Kent Westerlund, aukt revisor
Benny Ahlberg
Sune Gréen
Rolf Andersson

Ersättare

Reino Leino

Valberedning

Margaretha Bäckskog ordförande
Anna-Lisa Hörnfeldt
Lars Oskarsson
Margareta Kassfeldt
Johanna Nilsson

Ersättare

Annika Gigel
Carina Bönström
Charlotte Norlén